

Bercka

de vestingstad

Colofon

ISBN: 978 94 6365 181 3

1e druk 2019

© 2019, Linda Zoet

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Bercka

de vestingstad

Linda Zoet

Proloog

Het grote toernooi was al een paar dagen bezig. Het gilde stond hoog in het klassement. Nu was Lynna aan de beurt om een toernooi te winnen.

De vlag zakte en iedereen rende het bos in.

Om dit toernooi te winnen, moest je de ander zo vaak mogelijk proberen te raken met je pijl. De pijlpunten waren eraf gehaald en vervangen door zakjes poeder met de kleur van je gilde.

Het ging redelijk, ondanks mijn enorme kater, ik was sneller dan ik dacht. Tot mijn grote opluchting was ik voor de meeste pijlen bijtijds weggedoken. Achter een boom telde ik de vlekken op mijn kleding, ik had er maar drie. Niet slecht, dacht ik bij mezelf. Ineens kon ik geen adem meer halen, een scheurende pijn maakte dat ik een korte kreet slaakte. Mijn hand schoot naar de rechter zijkant van mijn borstkas. Er stak een pijl uit mijn lichaam. Ik hapte nog een keer naar adem, maar het lukte niet om de lucht goed naar binnen te zuigen. Langzaam zakte ik op mijn knieën. In een flits zag ik mijn vader weer voor me in elkaar zakken met pijlen in zijn rug. Het bloed sijpelde tussen mijn vingers door, ademhalen ging steeds zwaarder. Ik voelde me verder wegglijden, een donker gat in. Mezelf toesprekend dat ik in beweging moest komen, stond ik langzaam op en strompelde naar het beginpunt van het toernooi. Nog voor ik mensen zag, werd het zwart voor mijn ogen. Ik hoorde mezelf piepen en hoesten. Het laatste wat ik hoorde, waren de stemmen van Synnove en Hidde die op me af kwamen rennen.

Introductie

De provincie van de Hoge Bergen besloeg een groot gebied. Van de ruige bergen in het oosten liep het licht glooiend naar het westen toe. De steden waren geconcentreerd in het westen en het zuiden. Het noorden was te onherbergzaam om er een dorp of stad te bouwen. Er was niets dan rotsen en koude wind. De kale bergen gaven geen ruimte voor het verbouwen van gewassen, de wind maakte dat het meeste vee binnen een aantal maanden overleed. In het oosten van de provincie was de grens met het buurland, de Dimmu-vlakte, die geregeerd werd door heer Finian. In dit gebied was er maar één plek waar mensen hun toevlucht konden zoeken als ze de barre omstandigheden van het ruwe terrein wilden ontvluchten, en dat was Bercka. Op wat kleine gehuchten na was er niets dan deze kleine vestingstad. In het midden van het land waren een aantal grote valleien waar men prachtige uitzichten had. De watervallen stortten met donderend geraas naar beneden en vormden een prachtig web van beekjes, rivieren en stroompjes die door de bossen heen liepen die deze valleien rijk waren.

Het was een lange winter geweest. Eindelijk kon er, nu het lente werd, gestart worden met de opbouw van Gallico. Heel de provincie van de Hoge Bergen gonsde ervan. Overal werd mankracht vandaan gehaald om mee te komen helpen met de opbouw van deze tijdelijke stad, midden in de bergen. Gallico was een plek waar toernooien werden gehouden, één keer in de drie jaar werd dit toernooienstadje opgebouwd. Vanuit alle hoeken van het land en ver over de

grenzen vandaan zouden ridders, gildes en nobelen komen om mee te doen aan deze toernooien. Er waren wedstrijden voor boogschutters, ridders en zwaardvechters, en nog veel meer andere activiteiten. Het terrein werd in vlakken ingedeeld en moest gemarkeerd worden. Er zouden duizenden en duizenden mensen op afkomen. Een maand voor midzomer zou Gallico opengaan. Zo kregen de mensen de tijd om hun kampement op te bouwen, zaken te doen en om te kunnen oefenen. Het leek wel een mierenhoop, zo druk was het. Het was een af en aan rijden met houten palen, tentdoeken en kleurige vlaggen om de weg te wijzen tussen al de hoge tenten door. Taveernes werden opgebouwd in grote open tenten. In de omgeving werden stukken grond klaargemaakt voor de verschillende toernooien. Groentetuinen en kruidentuinen werden aangelegd om zo het volk te kunnen voeden.

Ambachtslieden van de schutterijen uit de omgeving waren bij elkaar gekomen om een grote hoeveelheid doelen te kunnen maken, verschillende smederijen deden alvast hun intrek in het nu nog kale en onbevolkte Gallico om zo zeker een plek te hebben, kledingmakers zetten hun tenten op strategische plaatsen om zo de grote groepen mensen aan te trekken. Een paar maanden verder en Gallico was klaar om de eindeloze drommen mensen in ontvangst te kunnen nemen.

In één van die grote stromen met mensen bewoog een huifkar zich langzaam voort. De man op de bok vertelde aan zijn kinderen wat Gallico was. Wat zij daar zouden gaan doen. Ze gingen op zoek naar een landheer of leidsvrouw die hen onder zijn of haar hoede wilde nemen zodat ze van het rei-

zende bestaan af konden, zich op een vaste plek konden vestigen. De hele reis waren ze begeleid door een vrouw die hen geholpen had toen zij zich in een benarde situatie bevonden in een taverne. In ruil voor haar bescherming zouden zij haar spullen vervoeren in de huifkar. Nu was Gallico in zicht en de felgekleurde vaandels wapperden in de verte. De vrouw lag verderop in de zon langs de rand van de weg, zichzelf en haar paard even wat rust gunnend. De man schraapte ongemakkelijk zijn keel, het was niet gewoon voor hem om zoveel met iemand van adel op te trekken.

B

Met een schok werd ik teruggehaald naar het hier en nu. Het gezin met wie ik meereed, kwam rustig voorbijgereden met de grote huifkar.

“Het is niet ver meer, hoor!” zei de man die op de bok zat. “Nog een uurtje, vrouwe, en dan zijn we er eindelijk.”

“Dat is goed om te horen, mag ik jullie om een gunst vragen?” zei ik terwijl de man de huifkar tot stilstand bracht.

Hij knikte instemmend.

“Zouden jullie niet willen praten over wie ik ben of waar ik vandaan kom? Mijn afkomst zou me flink in de problemen kunnen brengen.”

Als inwoner van een van de gehuchten rondom Bercka wist de man wat er gebeurd was en knikte. “Zeker, vrouwe, vanaf nu zult u ‘Lynna’ zijn, alleen Lynna,” zei hij met een zure glimlach en hij schudde zijn hoofd, hem terugvoerend naar die ene dag en nacht.

Ik pakte het eten en drinken weer in, zadelde Bria weer op. “Ik kom mijn spullen halen als ik een plek op een kampeement heb gevonden, vinden jullie dat goed?”

“Zeker, geen probleem.”

Met een korte zwaai reed ik weg. We waren al dagen onderweg en met een huifkar ging het allemaal niet zo snel als het zou zijn gegaan als ik alleen met Bria was geweest. Deze mensen hadden me herkend in een taveerne nadat ik ze geholpen had met wat onenigheid met de lokale bevolking van een stad. Het gezin had me aangeboden mijn spullen te vervoeren, op mijn beurt zou ik bescherming leveren tegen struikrovers en ander onguur volk. Gelukkig was de reis rustig verlopen.

Het kampement zou er een heel seizoen, vier lange zomermaanden blijven staan, en zo lang was ik ook van plan er te zijn. Ik zou zoveel mogelijk proberen te winnen, om er luxe van te gaan leven of om Bercka opnieuw op te bouwen. De afgelopen jaren had ik gewerkt bij een groep instructeurs van acrobaten, dansers, kaartleggers, zwaardvechters en boogschutters. We gingen van stad naar stad om mensen te vermaken tijdens festivals. Het was het troubadours-gilde dat ik had leren kennen in Otrya. De groep besloot met hun optreden naar het buitenland te gaan, maar ik had andere plannen. De grote berg met geld had ik nodig zodat ik onafhankelijk kon zijn. Vrij kon zijn. Het stemmetje diep in mij had ik misschien ook lang genoeg genegeerd. Wellicht was het tijd geworden om mijn rechtmatige plek weer in te nemen. De twijfel in mij was nog groot, maar één ding wist ik zeker: Bercka riep in mijn hart om wederopbouw. Dit kon ik alleen voor elkaar krijgen met een goed startkapitaal, dat ik zou kunnen winnen mits ik het hele toernooi zou winnen. Bercka was misschien een pretentius plan, maar desalniettemin een plan. Wellicht een beter plan dan alleen het luxe leventje zonder plannen.

Ondanks dat de luxe meer trok, lag alle narigheid van jaren geleden me nog te vers in het geheugen. Ik wilde het achter me laten, vergeten en doorgaan. Maar nu was ik er bijna, de plek waar ik een nieuwe toekomst kon maken.

Ik ging van galop naar draf en al heel snel liepen we op een heel rustig tempo in de steeds groter wordende stoet mensen die allemaal op weg waren naar het kampement. Er was een enorme bedrijvigheid op het terrein dat Gallico zou zijn voor die vier hele maanden. Het was een zee van tenten in alle vormen en maten, het leek compleet onoverzichtelijk,

maar er was structuur te herkennen voor hen die het terrein kenden.

Links van de hoofdingang was het grote veld dat de edelen en nobelen 'thuis' konden noemen voor de komende tijd. Aan de ene kant begon de braderie, die elke dag opties bood om je uitrusting aan te vullen en te eten en drinken tot je erbij neerviel, en om je te laten vermaken door de vele dansgroepen, goochelaars en acrobaten. Achter de braderie was nog een klein terrein voor de mensen die volgens omstanders magie bedreven. Kruidenheksen, waarzeggers, mensen die bezweringen deden voor geld, sjamanen en ga zo maar door, van onschuldige geneesheren en -vrouwen tot de meest duistere tovenarij. Bij de hoofdingang rechtdoor lagen achter elkaar de toernooivelden, uitgestrekt over een glooiend landschap dat grasvlakten afwisselde met stukken bos. Helemaal rechts van de hoofdingang was het terrein van de gildes.

Aan de achterkant van dat terrein, daar lag de plek waar ik mocht staan: het 'verzamelveld', de plek waar iedereen zonder heer om voor te strijden mocht staan, iedereen die gildeloos was, maar vooral de plek waar het grootste gespuis zou staan.

Overall werden kleine kampen gemaakt en werden taken verdeeld door het kamphoofd. De moed zakte me in de schoenen, bij het zien van dit grote kamp voelde ik me voor het eerst heel alleen. Ik miste mijn groep, de mensen met wie ik zo had kunnen lachen. Bria brieste zacht en haalde me daarmee uit mijn sombere gedachten. Ik zag een opening op het veld en liep ernaartoe. Er stonden al twee palen in de grond geslagen met een dwarsbalk erop, zodat ik Bria daar rustig even kon laten staan.

Op het gildeveld ging ik op zoek naar mijn reisgezellen

en haalde daar mijn tenten en wapenuitrusting op. Na een paar keer heen en weer lopen met een kist, zakken en tassen, had ik eindelijk alles staan op de plek die ik geclaimd had. De familie was druk bezig alles op te zetten en ik gaf ze wat geld als dank en liet ze verder hun plekje inruimen. Ik zette mijn twee tentjes met militaire precisie op.

De ene tent zou fungeren als mijn leef- en slaapruiimte, en de andere zou voor het koken en eventuele prepareren en repareren van mijn boog en pijlen zijn. Ik rolde mijn dierenhuiden uit, stapelde dikke lappen stof erop en schoof tussen de lagen een zwaard, voor het geval dat. Een groep met ridders te paard kwam voorbijgesjokt, diep vanbinnen ging er een schok door me heen toen ik het wapen zag op hun kleding, het waren ridders van heer Finian. Ze deden een poging om hun tegenstanders te peilen. Het was meteen een goede manier om welke tegenstander dan ook te imponeren. Er liep er één bij met een afwijkend wapen. Het gouddraad was dik aangezet in de stof, zodat de vogel die een feniks moest voorstellen vlamvend van de kleding leek te komen in de zon. Ze liepen langs en de stoet van zes man passeerde met een blik van minachting en afkeer. Ik wist waarom. Het zestal liep traag aan me voorbij, niemand keurde me een blik waardig. Ik was dan ook een vrouw alleen. Dat gaf stof tot nadenken voor velen. De man met de feniks keek me wel aan, trots keek ik terug. Niemand mocht denken dat ik niet sterk genoeg zou zijn, want dan kon ik mijn veiligheid op dit terrein wel gedag zeggen. De man grijnsde breed, knikte kort en spoorde zijn paard aan. Hij sloot weer aan bij de rest. Opgelucht de eerste test redelijk te hebben doorstaan, bedacht ik me dat niemand me mocht herkennen, in ieder geval liever niet voor de toernooien überhaupt begonnen. Een vermomming had ik nodig, alleen had ik niet de spullen voor een goede verkleedpartij.

De enige optie die ik had, was mijn eigen kleding niet dragen, een hoofddoek om mijn haar en vooral niet opval- len. Ik zadelde Bria af, gaf haar water en eten. Ik bouwde een provisorisch dakje tegen de zon voor haar. Enigszins stijf van het dag en nacht in het zadel zitten, besloot ik een ronde te doen. Niet om te imponeren, zoals de ridders, maar wel een beetje om te kijken wie hier nou allemaal rondliepen en om op zoek te gaan naar nieuwe kleding. Met een omslag- doek rond mijn hoofd om mijn haar te verbergen en wat aan- passingen in mijn huidige kleding zodat ik niet herkend zou worden, liep ik richting de velden, waar grote gildes zich aan het verzamelen waren. Vol bewondering keek ik naar de wa- pens die de kampioenen hadden meegenomen. Het vakman- schap straalde er bij elk wapen vanaf. Er flitste een gedachte van twijfel door mijn hoofd: zou mijn zelfgemaakte boog wel goed genoeg zijn, zou ik wel goed genoeg zijn? De boog die ik mee had, was minder goed dan de boog die ik van mijn ouders had gekregen lang geleden. Die was in de vlammen opgegaan jaren geleden. Bij de grote tenten wapperden de banieren van het gilde in allerlei kleuren: dieppaars, felrood, geel als van de zon en het diepe bruin van de aarde.

“Lynna, Lynna!”

Ik hoorde dat iemand mijn naam riep, maar negeerde het. Zenuwachtig keek ik om me heen, op zoek naar een plek waar ik me kon verstoppen. Het roepen bleef aanhouden en voorzichtig draaide ik als een trage tol om mijn eigen as, de menigte afspeurend naar een bekend gezicht. Tot mijn grote opluchting zag ik Synnove staan. Samen met haar broers en vaders vormde zij een schuttersgilde en Synnove was mijn rechterhand geweest. Nee, ze was meer dan dat. Mijn ge- dachten namen een vogelvlucht naar de jaren lang geleden

toen ik nog op de vlucht was, nadat ik de plek die mijn veilige haven was, in vlammen op had zien gaan.

Wekenlang was ik al onderweg geweest. Niet wetend waarnaartoe. Het enige wat ik zocht, was een plek waar de mannen van heer Finian me niet zouden vinden. Uiteindelijk vond ik net buiten een dorp een verlaten schuur. Zuidelijker dan dit dorp kon ik bijna niet gaan, de kans dat ze hier helemaal kwamen zoeken, achtte ik heel gering. Af en toe liep ik naar het dorp toe om wat te eten te regelen voor mezelf of om wat water uit de dorpsput te halen. De schuur was tochtig en lek geweest. Het weer was omgeslagen, de winter begon. De nachten werden steeds kouder, de oude schuur was moeilijk warm te houden. Elke nacht lag ik bibberend bij het vuur, hopend dat de slaap snel zou komen. Ik voelde me moe, ziek en ontzettend alleen. Mijn ouders waren dood, iedereen die ik kende was weg uit mijn leven. Ik had ze niet kunnen begraven, hun dood kon ik niet verwerken. Er was niets om afscheid van te nemen, mijn brein was gevuld met boosheid en een grauwe mist. Op een ochtend was ik wakker geworden, hevig rillend. Een dikke laag transpiratie had glinsterend op mijn huid gelegen. Mijn hoofd tolde bij elke beweging die ik maakte, maar ik moest wat te eten halen en Bria's water verversen. Geteisterd door de koorts die door elke spier golfde, probeerde ik zo normaal mogelijk het dorp binnen te lopen. De huizen stonden nog ver uit elkaar. De dorpskern waar de put was, leek mijlen buiten mijn bereik, een punt dat ik nooit zou kunnen halen. Mijn zicht werd steeds slechter en ijlend hing ik tegen een muur, wachtend tot mijn ogen zich herstelden, toen ik een arm om me heen voelde. Een jonge vrouw keek me bezorgd aan.

“Je bent ziek.”

“Joh,” had ik nog verbaasd uitgebracht.

Geïrriteerd had ze gezucht, mij een poort door loodsend. Ineens stonden er vier mannen om me heen, ik deed een poging om me te verdedigen. Een laag gelach volgde, voor ik het wist werd ik opgetild en op een tafel bij een vuur gelegd.

“Weet je wie dit is?” zei de vrouwenstem zacht tegen een van de mannen.

Een ontkennend gemompel volgde, een golf van opluchting ging door me heen. Het bleef stil. Ze gaven me water, eten, kruiden en vooral warmte. Elke dag voelde ik me wat beter. De jonge vrouw was Synnove geweest. Zij was degene die me elk uur van de dag in de gaten hield of anders een van haar broers hiervoor instrueerde.

Er was een avond geweest dat we met zijn tweeën kletsend voor het vuur hadden gezeten, ze had de beste verhalen over haar broers. Nu had ze serieus gekeken.

“Ik weet wie je bent, Lynna.” Angst had mijn hart in zijn greep gehad. “Jij bent de erfgename van Bercka, het Bercka dat niet zo lang geleden tot de grond toe is verwoest. Jij bent de persoon die de ridders van heer Finian zoeken. Wees gerust, ze zijn nog niet in het zuiden.”

Ik had een pientere opmerking willen maken, maar ik wist niets te zeggen, dus ging ze door met haar verhaal. “Kun je iets? Hebben ze je in de vesting iets geleerd? Ben jij serieus getraind zoals de verhalen doen geloven?”

Ernstig keek ik haar aan. “Welke verhalen?” wist ik uit te brengen.

Haar gezicht brak in een lach. “Niet zo zenuwachtig, Novi, ik zal je niet verraden, hoor. Niemand van ons. Daarvoor hebben jullie veel te veel voor het land gedaan.”

Langzaam verschoof ik op mijn stoel. “Ja, ik kan wel wat.”

“Mooi, dan mag je dat binnenkort gaan laten zien.” Daarmee was de zaak beklonken.

Vanaf dat moment was ik lid van het gezin en van het gilde. Synnove was mijn beste vriendin, mijn rechterhand, mijn geheimenbewaarster, mijn zus, ook al stroomde in onze aderen niet hetzelfde bloed. Het was het gilde waar ik vanaf mijn vroege twintiger jaren ondergedoken had gezeten.

Op een drafje liep ik naar haar toe en ik werd met open armen ontvangen.

“Dat je me herkende, Synn, ik heb zo mijn best gedaan er niet zo herkenbaar uit te zien.”

“Ik zou je overal herkennen, met doeken en al. Het is je loopje, Novi. En je keuze om bijna nooit een jurk te dragen verraadt dat loopje,” zei ze plagend.

Synnove noemde me altijd al Novi, omdat ik het nieuwste lid was geweest van het gilde. Aan mijn arm sleurde ze me mee door de mensenmassa naar hun kleine kampeement, ze plantte me op een kist rond het vuur. Bertram, Synnove’s oudste broer, duwde een beker met koude mede in mijn handen. Delbert, de jongste van het stel, kwam met een stuk brood aan. Links van me werd me een stuk kaas toegeworpen door Godric, die samen met Synnove een van de middelste kinderen van Ferghus was. Hun moeder was overleden voor ik bij het gilde kwam. Met volle handen en verbazing op mijn gezicht zat ik daar. Twijfel over mijn kledingkeuze maakte zich van me meester in mijn hoofd, ongemakkelijk zat ik op de kist. Het was fijn ze te zien, maar Synnove had me wel heel gemakkelijk herkend en dat baarde me zorgen. Ik keek de groep rond en ze keken me allemaal indringend aan, alsof ik iets gekks op me had zitten. Een grote homp brood verdween in mijn mond, die ik snel wegspoelde met de mede.

“Zie ik er gek uit of zo?” vroeg ik wrevelig.

Ferghus wreef in zijn handen en gaf een luide klap op de kist waar hij op zat. “Ben jij in je eentje gekomen? Om mee te doen aan de toernooien? Zonder entourage of gilde?”

Met elke vraag die hij stelde, hoorde ik de ontsteltenis groeien in zijn stem. Met rode wangen antwoorde ik ‘ja’ op elke vraag.

“Waar sta jij met je tent?”

Bedremmeld wees ik richting het veld waar we vandaan waren komen lopen. Met ogen als schoteltjes keek de groep mij aan. Ferghus nam een diepe teug lucht en stond op. Hij beende al uitblazend weg van het schutterskamp, zijn zonen sommerend mee te lopen, die als getroffen door de bliksem achter hun vader aan holden.

Ik trok mijn wenkbrauwen op en keek hoe de enorme man wegliep, met zijn handen wild om zich heen gebarend en mopperend tegen zijn zonen, die op hun beurt de man bedarend toespraken en hem groot gelijk gaven. Een beetje beduusd keek ik mijn beste vriendin aan. Ik stond op en holde snel achter de man aan. De man was sneller geweest dan ik dacht en Ferghus kwam alweer teruglopen, hij had Bria mee en een deel van mijn spullen. Zijn stem donderde over het veld.

“Jij, meisje, gaat absoluut niet alleen staan, zeker niet daar.” Op zachtere toon ging hij verder: “Zelfs niet met dat zwaard in je bed.” Het laatste zei hij met een knipoog.

De broers keken mij vaag en niet-begrijpend aan terwijl ze langs me heen liepen met de rest van mijn spullen in hun handen. Alsof ik beter had moeten weten. Snel bouwden we met zijn allen alles van mij op en we gingen weer zitten. Even keek ik om me heen, ik was onderdeel van een echt kampement, dit voelde toch zoveel beter dan wat ik eigenlijk in gedachten had gehad.

“En wat is precies uw bedoeling hier in Gallico, milady?” zei Godric grappend.

Iedereen van deze familie wist van mijn afkomst en wist ook dat ze er niet over mochten praten buiten de beslotenheid van het gilde.

“Nou,” zei ik en snoof diep. “Het is dus de bedoeling om hier alles te winnen en met al het prijzengeld heel decadent te gaan leven,” zei ik met een gekke bek, in mijn achterhoofd mijn mogelijke ware plan geheimhoudend.

De drie jongens keken elkaar verzuchtend aan, keken mij weer aan, schoten in de lach en goten de mede zo in hun keelgat. Ik kon niet anders dan in de lach schieten en hetzelfde doen. Ondanks het lachen keek Ferghus me onderzoekend aan, alsof hij mijn geheime plan zocht in mijn ogen. Snel trok ik een gek gezicht, wat hem uit het staren naar mij trok en weer ontspande.

“Waar was je eigenlijk naar op weg?” vroeg Synnove.

“Ik wilde weleens zien wie er allemaal stonden van de adel en welke gildes er allemaal gekomen waren. En bijvoorbeeld waar het zestal ridders staat dat net met iedereen een starwedstrijd heeft gehouden,” zei ik lacherig.

“Ja, wie zijn dat?” vroeg Synnove zich hardop af.

De broers en ik keken elkaar aan, maakten een breed gebaar met onze armen en riepen gekscherend in koor: “De ridders van heer Finian.”

“Wonderlijk genoeg,” voegde ik eraan toe, “liep er een vreemde eend in de bijt mee.”

Met grote ogen keken ze in de richting waarin de ridders vertrokken waren en daarna naar mij. Ik haalde bijna onzichtbaar mijn schouders op.

De ridders van heer Finian stonden er in andere landen om bekend dat ze onverslagen waren op het slagveld, net als